

Úvod alebo také niečo

V dnešnej dobe má vodičák (po česky řidičák, pozn. aut.) kde kto. Je to úplná banalita. Rozprávania o priebehu jeho získania je tiež banalita. Keby mal každý písať o tom, ako prišiel k vodičáku, mali by sme viac spisovateľov ako murárov. Ale môj vodičský kurz nebol celkom bežný. Len ťažko uveriť, že sa také niečo môže stať. Popísala sa kopa fiktívnych románov, ale len život prináša tie najneuveriteľnejšie situácie. Je to strašné klišé, ale je to pravda. Nebudem sa čudovať, ak neuveríte, že sa to skutočne mohlo stať. Je mi to jedno. Určite mnohých z vás to bude nudiť, ale to mi je takisto úplne jedno. Ja som mal jednoducho potrebu preniesť moje zážitky na papier a podeliť sa o ne s tými, ktorí budú ochotní uveriť, že sa to skutočne tak stalo. A vy, čo ste si urobili záver, že na získaní vodičáku nemôže byť nič zaujímavé, rovno zavrite túto knihu, alebo ak ju čítate na nete, zavrite stránku. Všetkých ostatných pozývam k otočeniu strany a začítaniu sa do napínaveho príbehu o zdanlivo nenapínavých veciach. Ale dosť už bolo úvodných drístov. Aj tak ich nikto nečíta. Prejdem rovno na vec.

I.

O tom, že budem mať raz auto a samozrejme vodičák, som sníval už ako malý chlapec. Každý malý chlapec má takéto sny.

Ako som vyrastal zo snových detských čias a začal vnímať realitu, uvedomil som si, že auto ta skoro mať nebudem. Ale vodičák bol stále celkom reálna vec.

Tak. Prišiel tretí ročník na gympli. Ročník, v ktorom ľudia zväčša dosahujú plnoletosť. Ja som nebol výnimkou. Síce mám narodeniny až 23. augusta, čo je počas prázdnin po skončení školského roka, ale berie sa to ako súčasť práve ukončeného ročníka, teda v tomto prípade tretieho. Bol to školský rok 2006/2007. V roku 2006 mala osemnásť len jedna spolužiačka. V roku 2007 mali osemnásť všetci ostatní. A ruka v ruke s dovŕšením dospelosti si robili aj vodičáky. V osemnástich si človek len ťažko zarobí na vodičák, čiže samozrejme im ich platili rodičia.

Ja som preto vyrukoval za rodičmi s tým, či mi zaplatia vodičák. Čakal som kladnú odpoveď, preto ma tá záporná dosť zaskočila. Vraj nech si naň zarobím sám. Chvíľu som ich ešte presviedčal, ale bez úspechu. Najsilnejší argument bol, že všetkým spolužiakom zaplatili vodičák rodičia, len mne nie. Nič to však nepomohlo.

Keby to bolo len na mne, našiel by som si brigádu a zarobil si, ale len na mne to nebolo. Žiadne voľné miesta pre mňa ako človeka pod osemnásť v lete neboli, preto som si mohol písať. Tak som oslávil osemnásťku s fľašou červeného absinthu, pár kamarátmi... a bez vodičáku.

Bola tu však ešte jedna možnosť, ako prísť k peniazom, o ktorej som uvažoval už dávno pred tým, ako som sa stal formálne dospelým. Vedomostné súťaže. V tom čase ich bola v slovenských televíziách celá kopa. Dnes nie je ani jedna. Ja som sa rozhodol skúsiť šťastie v Dr. Quiz. Keď som to sledoval doma, išlo mi to ako po masle. Hovoril som si, že keby som sa tam dostal, určite by som odtiaľ neodišiel naprázdno.

Zúčastnil som sa konkurzu, ktorého súčasťou bolo niekoľko otázok. Asi som na ne odpovedal celkom správne, lebo sa mi ozvali, že sa mám zúčastniť natáčania. Pamätám si, že som akurát kráčal popri kostole sv. Jakuba. Šiel som zo školy. Strašne lialo, taký usmoklený depresívny deň. Prijemný ženský hlas mi však hneď zdvihol náladu a ja som si celú cestu domov hovoril, aký som dobrý. Treba si občas zdvihnúť sebavedomie, no nie?

Samotné natáčanie sa uskutočnilo asi tri týždne po telefonáte. Nechcel som v škole hovoriť, kde idem. Povedal som si, že im to poviem až potom, keď uspejem. Keď neuspejem, nemusí nikto vedieť o tom, ako som zo seba spravil vola. No keďže sa natáčanie konalo v deň školského vyučovania, nezostávalo mi nič iné, ako povedať, kam idem. Hneď samozrejme úžas, podpora. Nakoniec mi to celkom dobre padlo.

No a na druhý deň ráno som už cestoval vlakom do hlavného mesta. Bol som mnou aj otec. Keby bolo na mne, šiel by som sám, ale mama sa bála pustiť ma samého do tej „zlej“ Bratislavy, tak som sa musel podvoliť.

Pricestoval som teda do Blavy a zamieril do STV. Nie do výškovej budovy, ale do budovy hneď vedľa. Ohlásil som sa a čakal. Zavolali ma do maskérne, kde ma trochu prepudrovali, odsúhlasili mi košeľu, ktorú som mal na sebe a spolu s ďalšími troma som šiel do štúdia. Nepamätám si už presne, ako to prebiehalo, je to už dosť dlhá doba. Nemajte mi preto za zlé, ak nepoviem pravidlá úplne presne. Vyzeralo to asi takto.

Usadili nás do kresiel a povedali, čo máme robiť. Nemal som žiadnu trému, cítil som sa úplne v pohode. Zsvietila červená a začalo samotné natáčanie. Najskôr sa predstavovali súťažiaci, teda aj ja. Bez problémov. Prvé kolo. V ňom moderátor kladie otázky, na ktoré sa odpovedá iba áno, alebo nie. Otázok je pätnásť, za každú správnu je 200 korún (dnes 6,6 €) Ja som zodpovedal všetky správne a pribežne som bol prvý. Druhé kolo vyzerá tak, že

súťažiaci dostanú otázku a na ňu tri možnosti. Jedna z nich je správna. Po tomto kole som nahral 18 000 slovenských korún (597 €). Môj súper, nejaký Paťo, pamätám si, že bol kuchár, mal nahratých 18 200 (604 €). S tretím súťažiacim sme sa po treťom kole rozlúčili. Do tretieho kola sme šli len dvaja. Princíp bol v tom, že bolo daných šesť okruhov otázok. Hráč vyberal okruh súperovi, aby na otázku, ktorá sa zjavila až potom, odpovedal. Zhodne sme obaja vedeli odpovede na dve otázky, pričom na tretiu nie.

Môj súper však, keďže mal nahratých o 200 Sk viac (!!!), šiel do štvrtého kola!!! A mne ostali oči pre plač. Samozrejme obrazne. Nemyslíte si, že som tam bučal.

Princíp štvrtého kola je v tom, že moderátor povie odpoveď a hráč musí naformulovať otázku. Odpoveď znela: Spišský hrad. Naformulovaná otázka mala znieť: Aký je najväčší hrad na Slovensku? Samozrejme to milý Paťo vedel (aj keď mu, vystresovanému chudákovi, trvalo kým sa vykoktal) a odniesol si tak krásnych 36 200 korún (1201 €), keďže úplný víťaz berie nielen svoje nahrané peniaze, ale aj peniaze súpera. A mne zostala dvojtisícová prémia na cestu a škrípanie zubami. Myslel som, že ma tam šľahne. Takpovediac milimeter ma delil od tridsiatich šiestich tisícov!!! Za tie peniaze som mohol mať nielen vodičák, ale aj nejakú starú šunku. Ešte dlho mi búšila krv v spánkoch.

Najbližšie dni som nemyslel na nič iné a bolo veľmi ťažké vyhnúť to z hlavy. Nemal som chuť nikoho vidieť. Na druhý deň som nešiel do školy, ale radšej som bol zbierať zemiaky z mokrej zeminy, ba až blata. Potreboval som si prevetrať hlavu.

Na ďalší deň som už do školy šiel. Každý sa ma hneď pýtal, ako, ako. A tak, keď som nemal peniaze, dosiahol som aspoň „nehynúcu slávu“ a uznanie spolužiakov. Aj keď o to mi samozrejme vôbec nešlo. To všetko sa stalo v októbri 2007.

16. 11. 2007 bola časť Dr. Quiz, v ktorej som účinkoval, odvysielaná v STV. Všetci moji známi i neznámi boli nacapení na obrazovke. Prišli mi nejaké SMS, ktosi to aj nahrával na DVD. To bolo teda mojich pätnásť sekúnd slávy. Komusi by sa mohlo zdať, že je to zbytočná odbočka od témy, a teda vodičáku, ale verte mi, že nie. Upozorním vás, že tých zdanlivo zbytočných odbočiek ešte bude dosť.

Zbytočná odbočka to nebola z toho dôvodu, že som v nej bol blízko k peniazom na vodičák. No a peniaze, ktoré sa zdali byť v jednom okamihu reálnou hmatateľnou vecou, sa rozplynuli ako para z hrnca plného maminých halušiek.

Nechal som to tak. Prestal som sa zapodievať vodičákom. Aspoň pre danú chvíľu. Bola predom mnou stužková, maturity písomné, ústne. Všetky tri tieto záležitosti prebehli k najlepšej spokojnosti. Nebudem sa nimi zaoberať podrobne, koniec koncov, nemajú s našim exkurzom nič spoločné a dejových odbočiek bude aj tak až-až.

Aj keď som sa sústredil na iné veci, vodičák som nepustil úplne z hlavy a chcel som si naňho pri najbližšej príležitosti zarobiť. Niekedy v apríli mi mama povedala, žeby mi mohla vybaviť brigádu v Kauflande na leto. Já to tedy beru šéfe – ako znie názov jednej českej komédie. Nič iné mi neostávalo.

Bol som na zdravotnej prehliadke, pri ktorej mi dali aj zdravotný preukaz pracovníka v potravinárstve. Nepamätám si už, či sa za to niečo platilo, alebo nie, ale najskôr áno.

Koncom mája som úspešne zmaturoval, hneď na to sa konali zbesilé ozveny a už 1. júna 2008 som nastúpil v obchodnom dome Kaufland ako brigádnik na úseku ovocie – zelenina.

Prvý deň bol dosť čudný. Vstával som o štvrtjej, cestoval autobusom 5:10 a v Kauflande som bol o pol šiestej. Chvíľu mi trvalo, kým som sa zorientoval a našiel vedľajší vchod, keďže hlavný bol ešte zavretý. Vyhľadal som vedúcu. Tá mi dala zásteru, nožik na orezávanie a ukázala, kde sú šatne. Prezliekol som sa do pracovného odevu, dal si zásteru a šiel k vedúcej. Ukázala na palety okolo seba a povedala, že to všetko mám vyložiť. To už sa ma ujala druhá teta (veľmi milá, počas brigády som si s ňou najviac rozumel) a povedala, že ja nech len vykladám, ona mi už ukáže, čo kde ide. Tak som sa pustil do práce. Boli tam prepravky s uhorkami, paprikami, paradajkami, tiež tu boli banány, broskyne, jablká... Ani

som sa nenazdal a bolo to vyložené. Párkrát okolo mňa prešiel taký nevrlý chlapík na vysokozdvížnom vozíku. Pýtal sa, či som tu nový. Ja, že áno. Pozrel na mňa, akoby zjedol citrón a pokračoval v ceste. Ja som len pokrčil plecami.

Mal som všetko vyložené, keď bolo asi pol ôsmej, pričom Kaufland sa otvára o siedmej. Preto sa ma už babky pýtali, či budú aj banány. Ja som im na to, že áno, len ich ešte musím vyložiť. Keď som o pol ôsmej skončil, pýtal som sa na ďalší postup. Vedúca mi povedala, že na dnes stačí, že môžem ísť domov. Pozrel som na hodinky. To som dnes pracoval len dve hodiny. Bol som rád, že som robil tak málo, no zároveň som chcel robiť viac. Poznáte ten pocit, keď má byť písomka, no nakoniec nie je a vy ste zároveň radi a zároveň aj nie, pretože ste to chceli mať za sebou. Tu to bolo podobné.

Nič sa nedalo robiť. Šiel som domov. Domov mal namierené tiež ďalší brigádnik, ktorý som mnou pracoval (skoro by som naňho zabudol). Tiež sa volal Martin. Ako neskôr vysvitlo, na zelenine sme pracovali štyria Martinovia, aj keď samozrejme nikdy nie všetci spolu. No a s týmto Martinom som ešte trochu pokecal pred Kauflandom, že ako to tam chodí, kde chodíme do školy a tak. Potom šiel domov a ja takisto. Bol som však mierne nasratý, pretože ak by som každý deň mal robiť dve hodiny, hovno by som zarobil. Povedal som si však, že to bolo možno preto, lebo to bol prvý deň. Potom už budem snád' robiť normálne.

Na druhý deň sa však opakoval scenár z toho prvého. Znova dve hodiny práce a odchod domov. To už ma začalo dosť nasierať. To budem celé tri mesiace vstávať o štvrtej ráno, aby som odrobil dve hodiny a šiel domov? Takto nezarábim ani päťtisíc korún! Doma som sa o tom rozprával s rodičmi, pričom sme debatu uzavreli s tým, že ešte zajtra uvidím a keď ma zase pošlú po dvoch hodinách domov, bude sa to nejako riešiť. Našťastie ma domov už tak skoro neposlali. Makal som do trištvrté na jednu. Mal som síce robiť do jednej, ale keďže o jednej mi šiel autobus, pustili ma skôr.

No a tá osemhodinovka, to už bola makačka. Tovar som síce vykladal len prvé dve hodiny, ale potom som tam musel ďalších šesť hodín stáť na nohách, sem-tam očistiť zeleninu, poradiť zákazníkom, občas pozametať. Nebolo to však až také strašné.

Ďalšie dni sa od seba veľmi neodlišovali. Vždy na konci pracovného týždňa som sa zapísal na dni budúceho týždňa, ktoré mi vyhovovali, aby som počas nich mohol robiť. Rozpis bol pripnutý na stene v akejsi kancelárii vzadu v sklade. Mne bolo väčšinou jedno, kedy budem pracovať a tak mi termíny zapisovala vedúca. Ako brigádnik som mohol odrobiť maximálne dvadsať hodín do týždňa, čiže som sa od roboty nepretrhol. V pohode sa to dalo zvládať. Na hodinu šesťdesiat korún (2 €). Vtedy mi to stačilo.

Prvý mesiac sa chýlil ku koncu, keď som prišiel ako vždy do práce. Bol som prekvapený, že dvaja zamestnanci už sú na zelenine. Väčšinou sa totiž robí v dvojiciach a ja už by som bol tým pádom navyše. Aj som bol. Oznamili mi, že môžem ísť domov, lebo vedúca sa pomýlila v rozpise a oni mi zabudli zavolať, že nemám chodiť. Bol som síce trochu naštvaný, ale bral som to. Každý sa môže sem-tam pomýliť. Šiel som domov.

Na druhý deň som sa vybral opäť do práce a zase tam už robili tí dvaja. Znova mi zabudli zavolať, že nemám chodiť. To už ma išlo roztrhnúť. Samozrejme som sa s nikým nehádal, k ničomu by to neviedlo, ale odchádzal som odtiaľ nasratý jak delo. Dva dni po sebe som úplne zbytočne vstával o štvrtej ráno!

V ten deň som sa mohol trochu odreagovať, lebo sme mali stretávku z gympla. Domov som z nej prišiel autobusom, ktorý chodí o pol ôsmej ráno. Z autobusu nevystúpil nikto iný, len ja. Bol posledný školský deň a tak na zastávke čakali detiská s kyticami a bonboniérami. Cítil som sa zvláštno. Stretol som aj kamaráta Sama, ktorý sa ma pýtal, odkiaľ idem. Ja, že z nočnej. Bol som naliaty jak čík. Ľahol som do postele a spal do piatej večer.

No a na druhý deň ráno som vstával opäť do práce. Ak mi znova povedia, že mi zabudli zavolať, aby som nechodil, už im čosi poviem. Zo mňa si nikto srandu robiť nebude. Bol tam však len jeden a tak zlosť zo mňa opadla a ja som sa s vervou (ako inak) pustil do práce.

O nejaký čas mi vedúca povedala, že riaditeľka so mnou nie je spokojná. Čudoval som sa. Pýtal som sa prečo. Vedúca na to nevedela odpovedať. Skrátka jej riaditeľka povedala, že so mnou nie je spokojná. Na um mi prichádzali myšlienky, že ma vyhodí, ale vzápätí som ich potlačil. Mám predsa zmluvu na tri mesiace, a nie som si vedomý, žeby som urobil niečo zlé. Od tej doby ma však dávali len na poobedné služby, t.j. od jednej do ôsmej (oficiálne do deviatej, ale púšťali ma domov už o ôsmej, lebo vtedy už fakt nebolo čo robiť). Ja som bol len rád, lebo vstávanie o štvrté ráno som z duše neznášal.

Náplňou práce poobedných služieb bolo dokladanie tovaru a na konci služby čistenie od zhnitého ovocia a zeleniny. Vyradený tovar som nakladal na vozík, vozil dozadu do skladu a vysypal do akejsi sečkárne, kde to všetok ten odpad pomlelo. Poviem vám, bol tam riadny smrad.

Aj keď tej roboty nebolo až tak veľa (dvadsať hodín týždenne nie je nič strašné), boli chvíle, keď mi to liezlo na nervy. Vydržal som však až do úplného konca a bol som rád, že to mám za sebou.

V posledný deň sa ma vedúca spýtala, či by som nechcel predĺžiť kontrakt. Bol som trochu prekvapený, keďže asi pred mesiacom mi vravela, že riaditeľka so mnou nie je spokojná. Ja som zdvorilo odmietol a poprial veľa šťastia. Ten posledný večer som vychádzal hlavným vchodom s pocitom úľavy, že už nikdy viac. Nech si drú za pár drobných iní pešiaci.

Za tri mesiace v Kauflande som zarobil celkovo pätnásťtisíc korún (500 €). Nič moc, dostať päťtisíc na mesiac, ale mne to stačilo. Ja som si chcel zarobiť na vodičák a zarobil som si. A bola to len brigáda, tak koľko som za ňu mohol chcieť. Samozrejme, všetkých pätnásťtisíc som nechcel dať len na vodičák a tak som si nakúpil nejaké to oblečenie. Značkové, prirodzene.

Začiatkom septembra sme boli v Spišských Vlachoch za starými rodičmi. S dedom som bol na asfaltovej ploche za mestom a prvýkrát v živote som skúšal šoférovať auto. No nie tak úplne prvýkrát. Keď som bol malý, šoféroval som na dedovej červenej embéčke, ale len šoféroval, lebo som mal vtedy ešte krátke nohy a nedočiahol som na pedále. Teraz som to skúšal prvýkrát seriózne. Vedelo to aj to auto. Určite ho to muselo bolieť. Keď som stúpil na plyn, skuvínalo, akoby psovi niekto stúpil na chvost. Často mi zdochýnal motor, problém bol so spojkou, s prehradzovaním rýchlostí a podobne. Podľa mňa to ale na prvýkrát nebolo až také zlé. Môj dedo a jeho auto mali však na to asi iný názor.

Dňa 22. 9. 2008 som nastúpil v Banskej Bystrici do prvého ročníka na Fakulte humanitných vied, odbor história. Plánoval som, že ešte tú jeseň využijem na to, aby som si v Banskej Bystrici urobil vodičák. V Banskej Bystrici som bol na internáte a mal som rozvrh, ktorý mi umožňoval jazdy v čase voľna. Ako to už býva, človek mieni, pán Boh mení. Keď som o svojom úmysle povedal cteným rodičom, neboli z toho nadšení. Vraveli mi, že Banskú Bystricu vôbec nepoznám, ani nikoho v nej a už si tam chcem robiť vodičák, a podobné odhováračské reči. Vedel som, že tadiaľ cesta nevedie a zbytočne ich budem presviedčať, len čo by som sa s nimi hádal. Povedal som im - dobre, ešte si vodičák zatiaľ robiť nebudem. V duchu som však bol pevne presvedčený, že si ho urobím ešte tú jeseň a rodičom nepoviem ani slovo.

Keď k nám občas chodil dedo na aute, jazdieval som z Danišoviec do Odorína po družstevnej ceste a zdokonaľoval sa tak. Aj dedo si myslel, že vodičák budem robiť až na budúci rok. Preto ma učil jazdiť po tejto 1,5 km dlhej ceste. Keby som tak vedel, čo mi hrozilo. Čo to bolo, sa dozviete neskôr. Oveľa neskôr. Tak som teda chodil s dedovou bielou stodvadsiatkou a šlo mi to stále lepšie, čo nemohol poprieť ani dedo. Sem-tam ma síce trhalo, keď som preradľoval, ale to bol detail.

Raz som sa rozprával s jedným spolužiakom, s Maťom, keď okrem iného prišla reč na vodičák. Len tak mimochodom. Vravel mi, že takto pred rokom robil vodičák a platil len šesťtisíc korún (200 €). Bolo mi čudné, že tak málo. Vravel, že to kvôli tomu, že tá autoškola

vtedy len začínala a on bol jeden z prvých. Ja som mu na to, že by som si rád urobil vodičák a keď vraví, že je to také lacné, mohol by som ísť tam. Uvedomoval som si, že teraz už také nízke ceny mať nebudú, stále to však bude prijateľné.

Keď som bol tesne pred takýmto závažným krokom, moje odhodlanie urobiť si vodičák ešte v jeseni začalo rapídne klesať. Svedomie mi skrátka nedovoľovalo robiť niečo rodičom poza chrbát. A tak som sa napokon rozhodol, že si vodičák urobím na jar.

Zistil som, že vodičák si plánuje robiť aj môj spolužiak Matúš. Dohodol som sa s ním, že do toho pôjdeme spolu hneď na začiatku letného semestra, keď je ešte málo učenia a my sa môžeme plne sústrediť len vodičák.

2.

Tak a teraz prichádza chvíľa, na ktorú mnohí čakali. Samotný vodičský kurz. Určite ste už mali dosť tých drístov o tom, čo všetko tomu predchádzalo. Dočkali ste sa.

Letný semester začal 9. 2. 2009. Prvý týždeň som mal ešte kopu vybavovačiek, ale hneď na druhý týždeň sme už šli do Autoškoly Kryštof, ktorú nám odporučil, ako som už spomínal, náš spolužiak Maťo. Najprv sme si mysleli, že je to kdesi na druhom konci mesta, na Radvanskej, či kde, no vysvitlo, že je to len pár metrov od našej školy a tiež intráku, na ktorom som býval. Pripojil sa k nám ešte jeden spolužiak, tiež Martin, zvaný Syky, ktorý býval, resp. býva v Poprade. Len tak medzi rečou som sa s ním bavil, že ideme robiť ja a Matúš vodičák a on povedal, že ide tiež.

Tak sme sa do tej autoškoly vybrali traja. Išiel s nami ešte ďalší spolužiak Juro, ten však šiel len tak, lebo nemal nič iné na práci. Autoškola Kryštof sídlila v budove SOU. Zaklopali sme na dvere. Otvoril nám nízky zavalitý chlap s riedkymi plavými vlasmi a očkami ako škrečok. Pri pohľade na medzierku medzi zubami už človek nebol na pochybách. Škrečok. Mohol mať čosi po päťdesiatke. Vysvitlo, že je to inštruktor. Matúš mu povedal, žeby sme si radi urobili vodičák. Nevieť to naisto, ale zdá sa mi, že v tej učebni niekoho mal, nejakých žiakov, tak nám povedal, že máme prísť zajtra. O tretej.

Tak sme tam na druhý deň o tom čase boli. Písal sa 17. február 2009 a bol to oficiálny začiatok neskutočného príbehu zvaného vodičák.

V tento prvý deň sme sa v učebni dlho nezdržovali. Vypísali sme formulár s našimi základnými údajmi a on nám povedal základné informácie. Koľko to bude stáť, koľko bude jazd, čo všetko musíme vedieť. Tiež nám oznámil, že máme ísť na zdravotnú prehliadku. Odovzdal nám papiere, ktoré sme mali dať lekárovi, aby ich vypísal. Dal nám tiež učebnice, ktoré obsahovali predpisy o cestnej premávke a jedno CD, ktoré sme si mali navzájom napáliť. Boli tam značky, dopravné situácie a podobné veci. Spomenul tiež, že si uňho robil kurz nejaký profesor, ktorý je z katedry histórie. Keď nám ho opísal, hneď sme vedeli o koho ide. Náš vedúci katedry. Veľmi mu to však nešlo a tak to zabalil. Zasmiali sme sa na tom, samozrejme aj ja. To som však robiť nemal. Keď som si na to neskôr spomenul, bolo to trpké uvedomenie si, že sa nemáme smiať na niekom inom, keď nevieme, ako skončíme my sami...

Ďalší deň nám už inštruktor riadne vysvetľoval predpisy, ukazoval, čo ktorá značka znamená, dopravné situácie, z čoho sa skladá motor. Všimol som si, že má na stene zavesenú svoju vlastnú karikatúru ešte viac zvýrazňujúcu jeho škrečkovské zuby a oči. Na tejto hodine nám dal vizitku na niekoho, kto má na starosti kurzy prvej pomoci. Matúš tomu človeku volal, no nikto nedvíhal a neskôr vysvitlo, že si ten kurz musíme urobiť každý zvlášť vo svojom meste. Napokon inštruktor povedal, že keď je nás tak málo, vodičák by sme mohli mať hotový aj do dvoch mesiacov. Pozrel som do kalendára a povedal si, že ak by to naozaj takto vyšlo, na Veľkú Noc by som mohol na návštevu k starým rodičom šoférovať už ja.

Teoretických hodín bolo ešte niekoľko, pričom na každej z nich mi bolo jasné, že je jedno, či inštruktora počúvam, alebo nie, aj tak sa to budem musieť učiť z tej učebnice.

23. 2. sme mali prvú jazdu. Bolo to dva dni po tragédii v Polomke. Všetci sme mali túto udalosť v hlavách, najmä Matúš bývajúci priamo v inkriminovanej obci. V ten deň padal dážď so snehom, respektíve sneh s dažďom, lebo toho snehu bolo o čosi viac.

Inštruktor pre nás prišiel so svojou modrou felíciou pred fakultu. Ako som neskôr zistil, autoškola Kryštof bola vlastne len táto jedna felícia a tento jeden inštruktor. Spýtal sa, či už niekto nemá peniaze za vodičský kurz. Spolužiaci kývli hlavou, že nie. Ja som povedal, že mám v banke. Tak sme šli na Strieborné námestie. Vybehol som k banke, teda k bankomatu. Z účtu som si však mohol vybrať maximálne dvesto eur, alebo tak nejak. Hotovosť, ktorú je možné vybrať jednorazovo z bankomatu je totiž obmedzená. Inštruktorovi som dal tých dvesto eur s tým, že zvyšok mu prinesiem nabudúce. On mi vypísal potvrdenku a vybrali sme sa za mesto.

Zastavil auto. Spýtal sa, kto chce ísť prvý. Ponúkol sa Matúš. Na to, že šoféroval prvýkrát (ako sám povedal), mu to šlo celkom dobre. Potom som ho vystriedal ja. Mal som síce obligátne problémy s trhaním pri prehadzovaní rýchlostí, ale inak to bolo celkom fajn. Párkrát sme sa s Matúšom prestriedali, pojazdili po hlavnej ceste, po blízkych dedinách. Keď som prechádzal cez železničné priecestie, mal som zvláštny pocit.

Táto prvá jazda sa zaobišla bez problémov, až na to, že Matúša v zákrute šmyklo a nebyť brzdy na inštruktorovej strane, tak skončíme vo zvodidlách. Tretí spolužiak, Syky, mal jazdu v inom čase a po jej skončení vravel, že to bolo ó ká.

Deň po jazde bola ďalšia teória. Na nej sme sa s inštruktorom dohodli na ďalších jazdách, teraz už každý osobitne. Ja som však bol ďalší týždeň chorý a tak som vynechal nejaké jazdy a teóriu. Potom som však už bol fit a hneď v pondelok ráno som nastupoval do nablýskaného automobilu značky Škoda.

Nepamätám si presne do detailu, ako prebiehal vodičský kurz. Bola však preňho typická jedna vec. Veľmi často sa stávalo, že som sa s inštruktorom dohodol na presnom dni a hodine, kedy budem mať jazdu a on sa na niečo vyhovoric, že nemôže prísť, poprípade sa neozval vôbec a ja som čakal pred intrákom ako vôl pätnásť minút, kým som to nezabalil aj ja. Nevravím, že sa to stávalo vždy, ale pomerne často. Prichádzali mi takéto SMS správy: „Porucha na aute sa opakovala, preto musíme dnešnú jazdu zrušiť. Keď bude opravené, ozvem sa.“ Alebo: „Musel som náhle odcestovať. Dnešnú jazdu musíme zrušiť. Keď prídem, zavolám.“ Alebo: „Dnes jazda nebude. Necítim sa dobre. Večer zavolám.“

Ak by sa to stalo sem-tam, nehovoril by som nič. Ale keď sa vyhováral sústavne, začalo ma to poriadne nasierať. Nezriedka som nemal jazdu aj dva týždne. Bolo mi jasné, že skúšky nebudeme mať do dvoch mesiacov od začiatku kurzu, ako spomínal na začiatku. Pri tých jeho výhovorkách a dlhých pauzách medzi jazdami som aj začal uvažovať nad tým, či je to skutočne inštruktor. Či to nie je podvodník, čo od nás zobral peniaze a kdesi sa vyparil. Takéto obavy sa ukázali neopodstatnené, keďže uňho už pred nami robil vodičák Maťo a sám nám ho odporučil.

Počas týchto jazd sa mi neprihodilo nič výnimočné, čo by stálo za reč, iba ak to, že Syky prešiel raz na červenú a keďže hneď za ním stáli policajti, musel platiť pokutu. Teda nie on, ale inštruktor. Syky v marci odišiel zo školy a nechal aj vodičák. Mal odjazdených asi šesť jazd.

My s Matúšom sme však pokračovali ďalej. Pri posledných jazdách sme zašli na jedno parkovisko. Inštruktor tam rozostavil kužele a my sme museli kľučkovať pomedzi ne, aj zacúvať pomedzi ne. Mali sme tiež zacúvať do tzv. garáže ohraničenej kuželmi. Spočiatku mi to veľmi nešlo. Neskôr som sa to už naučil a pri úplne poslednej jazde mi to šlo už takmer bezchybne.

Niekedy po polovici mája nám inštruktor oznámil, že skúšky budú 1. 6. Povedal nám, že v nejakej inej autoškole, názov si už nepamätám. Máme tam byť o ôsmej. Máme si so sebou priniesť tridsať eurový kolok, potvrdenie od lekára a potvrdenie z kurzu prvej pomoci. Prirodzene občiansky preukaz. A pero. Aby som nezabudol, už keď som spomenul to potvrdenie od lekára. Bol som si ho vybavil hneď, ako mi dal inštruktor to tlačivo. Odovzdal som ho inštruktorovi. Za nejaký čas inštruktor oznámil, že nám dal zlé tlačivá. Dal nám preto nové a ja som musel ísť znova za lekárom. Chvalabohu som už neplatil druhý krát nič (prvýkrát sa platilo 20 eur). Povedal som, že to bola chyba inštruktora.

Potom dal inštruktor každému do ruky CD, na ktorom boli testy, ktoré sme mali mať na skúškach. Na CD bolo približne tridsať testov, pričom na skúške si vytiahneme jeden z nich.

Poslednú skúšku v škole som mal 29. 5., čiže na naučenie sa tých testov som mal dva dni. Bol som skeptický, či to stihnem. Keď som si prvýkrát prešiel všetky testy, mal som plno nesprávnych odpovedí. Na druhý raz len pár a na tretí už takmer žiadne nesprávne odpovede.

Spokojný s tým, že to celkom dobre ovládam, som sa v nedeľu večer vydal na cestu. V ušiach som mal Pink Floyd a cítil som sa vyrovnaný pred ťažkým zajtrajškom. Vystúpil som na Striebornom námestí do strašného lejaku. Mal som namierené k Matúšovmu privátu. Zo svojho internátu som sa už totiž odsťahoval, pretože ako väčšina, aj ja som ho mal zaplatený len do 31. 5. S Matúšom som sa dohodol, že ňňho prespím.

Keď som k nemu došiel, nohy som mal úplne mokré. Zvítal som sa s Matúšom a prehodili sme pár viet o pripravenosti na skúšku. Potom som sa dal do suchého a čosi zjedol. Matúš navrhol, žeby sme mohli pozrieť nejaký film. Zapol notebook. Pozrel som si jeho filmotéku a rozhodol sa pre Sedem životov. Nie zlý film. A bola tam aj pesnička od Muse. Feeling good. Potom sme šli spať. Matúš mal poschodovú posteľ. On šiel na hornú, ja na dolnú. Zavrel som oči a pomodlil sa, nech mi to zajtra vyjde. Cítil som sa dostatočne pripravený po teoretickej, aj praktickej stránke. Veď posledná jazda bola skoro bezchybná. Aspoň podľa mňa.

Ráno sme sa s predstihom vydali k miestu konania skúšky. Mysleli sme, že cesta nám bude trvať dlhšie a tak sme tam boli už o pol ôsmej. Bol tam už aj inštruktor. Dovnútra sme vstúpili o ôsmej. Spolu s nami mali skúšku ešte ďalší dvaja z našej autoškoly, ktorých som však nikdy predtým nevidel. Usadili sme sa v nejakej triede, či učebni. Boli tam ľudia aj z inej autoškoly, čiže mohlo nás byť asi pätnásť. Takmer hodinu sme čakali, kým prišiel policajt. Nejaký čas ešte trvalo, kým čosi povypisoval. Odovzdali sme kolký, ukázali občianske a ťahali si testy. Ja som ho mal za desať minút hotový. Ešte som si ho prekontroloval a čakal na ostatných. Mal som z neho dobrý pocit. Vyšli sme von z miestnosti a čakali.

Po určitom čase nám oznámili výsledky. Mal som plný počet, 50 z 50 bodov. Rovnako aj Matúš. Urobil to aj ten ďalší z našej autoškoly. Štvrtý od nás to neurobil.

Nasledovala ďalšia časť skúšky. Kužele. Naposledy som s nimi nemal problém. Ťažšia mi prišla samotná jazda. Prišli sme na parkovisko, na ktorom sme to skúšali naposledy. V aute s nami sedel aj policajt, ale iný, ako ten pri písomných skúškach. Mal čosi po tridsiatke a začínal plešivieť. V tvári mal nekompromisný výraz. Asi ako všetci policajti.

Keď sme prišli na miesto, spýtal sa, kto ide prvý. Prihlásil sa ten tretí z našej autoškoly. Nešiel veľmi sebaisto, ale nezhodil kužele a to je základ. Nakrivo zaparkoval do garáže, ale šiel dopredu a zacúval nazad správne.

Druhý som šiel ja. Naštartoval som, stlačil spojku, zaradil jednotku, stúpil na plyn a púšťal spojku. Zdochol mi motor. Vyviedlo ma to z miery, aj keď som si nahováral, že to tak nie je. Na druhý pokus mi už motor nezdochol a ja som sa pohýnal dopredu. Okolo kuželov som prešiel bez problémov. Cúvanie okolo kuželov bolo horšie, ale zvládol som aj to. Cúval som do tzv. garáže. Cúval som však rovno od kuželov a to bola chyba. Pokojne som mohol ísť trochu dopredu a potom cúvať, ale neurobil som to. Šuchol som sa okolo kužela. Cítil som to. Vyšiel som z auta a čakal, čo povie policajt. Nepovedal nič.

Posledný bol na rade Matúš. Dopredu šiel okolo kužeľov horšie než ja. Keď kľučkoval dozadu, šuchol sa o jeden kužeľ. Policajt však práve vtedy telefonoval a pozeral iným smerom. Do „garáže“ už ako tak zaparkoval.

Policajt sa zvýšeným hlasom pýtal inštruktora, či sme to vôbec nacvičovali, tie kužele, lebo to nebola žiadna sláva. On na to, že hej, pred štyrmi dňami. Policajt povedal, že jazdu idú robiť Matúš s tým druhým. Nastúpili všetci štyria do auta a ja som tam ostal stáť ako obarený. Čakal som, že policajt povie, že som to neurobil, ale aj tak. Matúš mal také šťastie...

Pršalo a ja som len tak civel. Pozeral som, ako kľúčkovanie pomedzi kužele zvládli všetci z tej druhej autoškoly. Odišli, ja som stál na parkovisku a hlavou sa mi preháňalo milión myšlienok. Bol som našťvaný na seba, na všetkých ostatných. Musel som tam však čakať. Veci som mal na priváte u Matúša a musel som počkať, kým on a ten druhý skončia svoje jazdy. Zdalo sa mi to nekonečne dlho. Keď som prišiel na privát, dozvedel som sa, že Matúš aj ten druhý to urobili. Majú vodičák. Ako ináč.

Nebudem tu teraz hovoriť o mojom psychickom rozpoložení, veď koho by zaujímali moje citové výlevy. Každý si to môže domyslieť. Rovno prejdem k ďalším udalostiam.

Inštruktor mi povedal, že opravná skúška bude asi o tri týždne a že mi dá vedieť. Okolo 20. 6. som šiel do Banskej Bystrice zapísať si známky do indexu. S inštruktorom som sa dohodol, že na ten dátum si dám jazdu. Túto jazdu som si už však musel zaplatiť.

Vystúpil som z autobusu a nastúpil do modrej felície. Hodinu som však rozvážal inštruktorových kumpánov, kým som sa dostal k samotnej jazde. Vyskúšal som si aj kužele. Povedal mi, že skúšky budú asi v polovici júla. Takže som musel ešte ďalší mesiac čakať a byť v neistote. Ale čo iné mi zostávalo.

Prišiel som domov a venoval sa rôznym činnostiam, najmä dláždeniu chodníkov a príjazdovej cesty ku garáži. Čítal som Rivers of Babylon jednotku a dvojku, hrával tenis, futbal. Snažil som sa myslieť na to čo najmenej.

Inštruktor mi zavolať, že skúšky budú 14. 6. Dohodol som sa s ním, že deň predtým si dám ešte jazdu. Povedal mi, že mám priniesť peniaze za jazdu, aj za opravnú skúšku. Vodičák sa mi začínal pekne predražovať. Nechcel som ani spočítavať o koľko. Išla som mnou aj moja mama. Nechcel som, aby šla, ale ona na tom trvala. Tak sme cestovali 13. 6. do Banskej Bystrice.

Ubytovali sme sa v jednom penzióne neďaleko hlavného námestia. Dali sme si večeru a šli spať. Opäť som sa pomodlil, nech to už teraz dobre dopadne. Nevedel som si ani predstaviť, žeby to ani teraz nemalo vyjsť.

Ráno šla mama do mesta a ja do nejakej autoškoly Fénix. Inštruktor povedal, že to má byť tam. Zase o ôsmej. Prišiel som tam o trištvrte a pred autoškolou ani živej duše. Čakal som do ôsmej, keď sa konečne zjavil inštruktor. Vstúpili sme dnu a zase sme čakali hodinu na policajta. Bola tam znova aj iná autoškola. Jej inštruktorka mala zlomenú kľúčnu kosť a sťažovala sa, že hoci je na PN, musí tu byť. Bolo tu jedno dievča, ktoré malo teraz posledný pokus na napísanie písomnej skúšky. Bolo nás tu asi šesť adeptov. Z našej autoškoly tu bol okrem mňa aj ten, čo minule neurobil test.

Konečne prišiel policajt a ja s inštruktorom sme vyšli von. Museli sme čakať, kým tamtí napíšu test. On sa vybral čosi kúpiť a ja som sa prechádzal hore dole po ulici. Konečne boli vyhlásené výsledky. Všetci test urobili a šlo sa na kužele. Vyšli sme na Sásovú. Tam pod spaľujúcim slnkom (mohlo byť aj 33 stupňov) sme čakali na policajta, ktorý mal ešte jazdu. Keď konečne prišiel, mohlo sa ísť sa na vec. Kolega z autoškoly kužele s prehľadom urobil a ja tiež. Nie síce s prehľadom, ale urobil.

Nasledovala tretia časť skúšky – jazda. Kolega sa ponúkol, že pôjde prvý. Šiel od Sásovej k polícii. Zvládol to. Mal vodičák. Policajt s inštruktorom vyšli z auta a zmizli v útrobach budovy polície. V aute sme ostali len my dvaja. Pamätám sa, že som mu vravel, že sa má. Že už to má v suchu.

Policajt s inštruktorom sa vrátili, vyplnili nejaké papiere a povedali tomu chalanovi, že môže ísť. Ja som naštartoval. Policajt na mňa vybehol, čo robím, či vari hovoril, že môžem ísť. Vypol som motor. Keď si podpisoval papiere, povedal, že môžeme vyraziť. Vycúval som a šiel, kde povedal. Všetko bolo v poriadku, až na to, že keď som točil volantom do zákruty, šiel som prirýchlo. Policajt mi to hneď vytýkal a pýtal sa zvýšeným hlasom, či sa niekde ponáhl'am.

Šli sme po štvorprúdovke smerom na Zvolen, keď mi povedal, že mám zabočiť. Zabočil som a pokračoval ďalej. To značenie tam bolo dosť chaotické, aspoň mne sa to zdalo a ja som, ani neviem ako, prešiel cez zákaz vjazdu.

„Tak a skončili ste,“ povedal policajt a po mne akoby prebehol elektrický prúd.

„Ale, ale prečo?“

„Zaparkujte tamto.“ Zaparkoval som. Neprestal som naňho nechápavo gániť.

„Odignorovali ste tri značky.“ Túto vetu budem mať navždy v pamäti a vždy keď si na ňu spomeniem, obleje ma studený pot.

„Ale, ale nedalo by sa s tým niečo urobiť?“ zúfalo som prosil chvejúcim sa hlasom. Celý som sa triasol.

„Môžete s tým niečo urobiť na opravnej skúške.“ Pokúšal som sa ho ešte presvedčať, ale márne. Podpísal som mu nejaké papiere a felícia odfrčala preč.

Pocity, ktoré som v tej chvíli mal, sú neopísateľné. Neželám to nikomu zažiť. Kráčal som smerom k autobusovej stanici ako bez duše. Nadával som na celý svet. Nikdy predtým za celý život vo mne nebolo toľko zlosti, ako vtedy. Bol som otrávený, akoby som vypil pohár kyanidu.

Prišiel som na stanicu, kde som povedal mame, ako to dopadlo. No čo mi na to mala povedať. Ako toľkokrát, aj teraz mi vravela, že som si mal robiť vodičák v Spišskej a nie tu. Ja som už nehovoril nič. Nemal som síl jej oponovať. Apaticky som vnímal vnemy okolitého sveta. Sadol som do autobusu a pozeral do blba. Pamätám sa, že pred Ružomberkom som otvoril Rivers of Babylon 3, ktorú som mal akurát vtedy rozčítanú. Práve som čítal časť, v ktorej Rác dal vyhodiť všetkých konkurentov do vzduchu.

Prišli sme do Spišskej. Autobus do Danišoviec nám šiel za polhodinu, no ja som napriek tomu šiel autobusom do Odorína. Musel som sa prejsť, aby aspoň čiastočne tá zlosť zo mňa vyšla. Spotený som prišiel domov, otcovi som len odvrkol, že som to nespravil a dal som si zmrzlinu. Zvyšok dňa som bol totálne mimo. To, čo som zažil, bolo totálne fiasko. Snažil som sa odosobniť od toho, ale nedalo sa. Keď som to neurobil teraz, už to neurobím nikdy v živote, hovoril som si. Cítil som sa ako najväčší lúzer na svete. Prepadal som sebaľútosťou a robilo mi to dobre.

Keď som bol v ten deň naposledy s inštruktorom, dohodol som sa s ním, že opravnú skúšku budem mať až v septembri, keď budem chodiť do školy. Po dvoch týždňoch som si však povedal, žeby bolo dobré mať ju čím skôr, a tak som mu zavolať. Inštruktor povedal, že to nie je možné, lebo zanedlho budú skúšky a už je neskoro, aby ma na ne zahlásil. Tak som sa s ním dohodol, že teda ostáva ten september.

Napriek tomu, že táto druhá nevydarená skúška mnou poriadne otriasla, snažil som sa nemyslieť na to. Veď to bude až takmer za dva mesiace, hovoril som si. Nebudem sa tým predsa zaťažovať a zbytočne trýzniť. Tak som hrával všetky možné športy, PC hry, chodil na pivo, cestoval, čítal knihy, čosi aj napísal, pozeral filmy... Jednoducho užíval si prázdniny. Samozrejme, keď bolo treba, pomáhal som aj okolo domu. Vyzeralo to nádejne s jednou ženou, ale len vyzeralo. Na to som prišiel až neskôr.

Tie dva mesiace plné najmä ničnerobenia prešli ako voda a bol tu dvadsiaty september. Posledný deň voľna. Ja som sa však už v tento deň spolu so spolužiakom Jurom nastáhoval na stredoškolský internát. Dali sme si žiadosť na vysokoškolskom, na tom, kde sme bývali v prvom ročníku, nevyhoveli nám však. Našťastie Jurovej mame sa podarilo vybaviť nám

tento stredoškolský a tak sme neostali pod mostom. Povybaľovali sme sa, zariadili izbu a na druhý deň sme už šli do školy. Prvýkrát ako druháci.

3.

Ja som mal však iné starosti ako školu. Tá bola momentálne druhoradá. Akonáhle prišiel september, čakal som, že mi zavolá inštruktor, aby mi povedal, kedy mám skúšky. Stále však nevolal a ako plynul čas, bol som čoraz viac znepokojený. Keď som v pondelok prišiel zo školy, rozhodol som sa, že hneď zajtra mu zavolám ja. Vytočil som číslo. Na druhej strane to ani nezvonilo, len mi okamžite vybehlo na displeji „Neznáme číslo“ alebo niečo také. Volal som ešte viackrát, no stále s tým istým výsledkom. Nevedel som, čo si mám o tom, myslieť.

Keď som prišiel domov, zobral som vizitku autoškoly a podľa nej ju vyhľadal na internete. Dal som si zoznam firiem. Pod údajmi o nej napísal nejaký užívateľ, že autoškola neexistuje. Až mi prišlo nevoľno, keď som to videl. Ja sám som uvažoval nad takou možnosťou, ale bál som sa ju pripustiť. Teraz tu bolo viacero faktov, ktoré naznačovali, žeby tomu tak skutočne mohlo byť. Naposledy som s inštruktorom volal začiatkom augusta. Odvtedy sa neozval. Keď som mu volal ja, ukazovalo mi „Neznáme číslo“. Pokojne to mohlo byť tak, že sa dostal do finančných problémov a s autoškolou skončil. Veď tú jeho autoškolu tvoril len on sám – jeden človek a jedna stará felícia. Veľmi nedôveryhodná kombinácia. Teraz si to na svojom mobile ten inštruktor nastavil tak, že keď mu konkrétne ja budem volať, automaticky mu to tento hovor zablokuje. Aspoň ja som si to celé takto vysvetľoval..

Bolo tu však dosť nejasností. Keď som prišiel domov, skúšal som na jeho mobil volať z maminho, otcovho mobilu aj z pevnej linky. Výsledok vždy rovnaký. Na vizitke bolo aj druhé číslo. Ani tam sa však nedalo dovolať. Možno si vymenil SIM karty, aby mu nikto nemohol volať ohľadom autoškoly. Bol som z toho krajne zúfalý. Nevedel som, čo robiť. Mal som jedinou možnosť. Ísť za ním osobne. Či už autoškola existuje, alebo nie, musel som sa s ním rozprávať. Ak existuje, spadol by mi kameň zo srdca, ak nie, nech mi aspoň poradí, čo mám robiť, či mám tú skúšku urobiť v inej autoškole, alebo čo.

Hneď po nemčine som šiel do tej učebne v SOU. Bolo zamknuté. Spýtal som sa vrátnika, či ešte stále existuje autoškola Kryštof. On mi povedal, že áno, napríklad minulý týždeň tam šiel inštruktor s nejakými chlapcami, ktorí mali mať skúšku. Aspoň trochu mi odľahlo. Stále som však nevedel, ako sa s tým človekom skontaktovať. Na vizitke mal napísané, že býva kdesi na Radvanskej. Mne sa však skôr zdalo, že v nejakom Novom svete, či kde.

Šiel som na intrák, zapol internet a rozhodil svoje siete. V Zlatých stránkach som do vyhľadávača napísal jeho meno. Ukázalo mi jedného človeka s takým menom. Bydlisko však bola nejaká dedina 50 km od Banskej. To určite nie je on. Dal som vyhľadať len priezvisko a vyhľadávanie som zúžil na Banskú Bystricu. Ukázalo mi tam viacero iných krstných mien rozmiestnených na mape. Jeho krstné meno tam nebolo. Povedal som si, že pokojne telefón môže byť napísaný na iného člena domácnosti, ktorej je členom.

Jeden z ľudí, ktorých mi zobrazilo na mape, mal adresu zhodnú s adresou na vizitke. Na druhý deň som preto zašiel tam. Mestskou som sa zaviezol k Tescu. V MHD si rovno oproti mne sadol chlapík, čo sa na toho inštruktora dosť podobal. Pomyslel som si, že to môže byť jeho brat, alebo bratranec a tiež býva v týchto končinách, ako on. Teda ak tam on naozaj býva.

Keď sme vystúpili pri Tescu (bola to konečná), spýtal som sa toho chlapíka, kadiaľ sa ide na Radvanskú. Ukázal mi kadiaľ a on sám sa vybral iným smerom. Teda nebýva v tých končinách, kde som predpokladal, že býva inštruktor. Šiel som na Radvanskú. Našiel som

panelák s číslom zodpovedajúcim číslu na vizitke. Stlačil som zvonček s tým menom. Ozval sa hlas. Spýtal som sa, či tam nebýva pán XY. Hlas mi povedal, že XY býva na Novom svete. Myslel som si aj predtým, že býva niekde tam, ale teraz som to už mal stopercentne overené.

Slučka sa začala sťahovať. Pozrel som si mapu Bystrice. Zistil som, že sa tam ide zo Strieborného štyridsaťštvorkou respektíve štyridsaťtrojkou. Spolužiak a spolubývajúci Juro nemal vtedy nič na práci, tak šiel som mnou. Kráčali sme peši od nášho intráku až k Striebornému námestiu. Tam som zisťoval, kedy ide štyridsaťštvorka. Žiadna štyridsaťštvorka ani trojka však na tabuli nebola. Spýtal som sa v stánku tety, či náhodou nevie o 44 alebo 43. Nevedela. Povedal som si, že možno na Striebornom nestojí (čo by bolo dosť čudné), ale stojí niekde ďalej. Tak sme šli ďalej. Po 44 respektíve 43 na tabuli ani stopy. Tak sme kráčali ďalej. Stále som si nahováral, že tá 43 musí tadeťto prechádzať. Neprechádzala. Šli sme stále ďalej.

Z vedľajšej cesty vychádzala Tatrovka naložená balvanmi. Keď sa otáčala na hlavnú cestu, otvorila sa jej zadná časť a niekoľko obrovských balvanov dopadlo tesne pred iné auto. Z tatrovky vyšiel chlap nadávajúc, ako mu to mohli tak zle upevniť. Stalo sa to dvadsať metrov pred nami. Ak by sme šli o päť sekúnd rýchlejšie, rozbije nám to lebky a sme na mieste mŕtvi. Nebol však čas uvažovať, čo by sa stalo a čo nie, lebo som mal pred sebou ešte dlhú cestu a dôležitý cieľ. Juro čosi žvástal, že je to jak Pulp Fiction, mne to však smiešne neprišlo.

Zrazu som videl, ako okolo nás prešla modrá felícia. Tá modrá felícia. Sedel v nej inštruktor a za volantom bola nejaká žena. Asi mala jazdu. Tak ma to zaskočilo, že som nevedel, čo robiť. Či ho zastaviť, alebo nechať ísť. Nechal som ho ísť. Hneď som si to aj vyčítal. Lebo čo ak idú k inštruktorovmu domu len na otočku a pôjdu zasa späť? Prídem tam a on tam už nebude. V tej chvíli to bolo jedno. Auto bolo fuč. Mne nezostávalo nič iné, len kráčať ďalej.

Vošli sme do miestnej časti zvanej Jakub. Prefrčala okolo nás 43, ale ja som len kývol rukou. Už to bolo blízko. Vyšli sme z Jakuba a ocitli sa na hlavnej ceste. Tu začínala miestna časť Nový svet. Nevedel som však, v ktorom dome inštruktor býva. Vedel som to len približne. Párkrát, keď som mal jazdu, sme sa tu zastavili, nepamätal som si však pri ktorom dome konkrétne.

Kráčal som po chodníku, keď sa mi zamarilo, že by to mohol byť ten dom. Keď som zbadal modrú felíciu, bol som na istom. Tak som ho konečne našiel. A keďže tu má auto, určite je vnútri. Pátral som po ňom, ako po nejakom zločincovi. Cítil som sa ako vo filme.

Zazvonil som. Otvoril mi inštruktor. Brucho mal dvakrát také. Na tvári menšie ranky po holení, ktoré sa mu zapálili. Oči škrečka tam však boli. Bol to on.

„Á, to si ty!“ bol prekvapený, alebo len predstieral prekvapenie.

„Dobrý. Prišiel som sa spýtať, kedy budem mať tie skúšky. Volal som vám, ale niečo máte s mobilom.“

„No, mal som ho položený na aute a zabudol som na to. Tak som ho stratil. Jednoducho som ho stratil. Nemohol som ti zavolať, lebo tvoje číslo som mal len v tom mobile.“

Chápavo som prikyvoval, ale myslel som si svoje. A čo ten druhý mobil? Aj ten si nechal na kapote auta? Nechal som to však tak. Čo by sa tým zmenilo. Aj tak by sa na to vyhovoric. Hlavné je, že som ho našiel.

„A ako si ma našiel?“ spýtal sa.

„Bol som na Radvanskej, ako máte na vizitke. Tam mi povedali, že bývate tu.“

„Ehm. No, tak skúšky sú akurát zajtra.“

„Zajtra?“

„Hej. Zajtra.“

„No dobre, tak na ne idem. A mohol by som mať dnes ešte nejakú jazdu?“

„Hm, áno. Mohol.“

„Ja mám teraz ešte školu. Mohla by byť tá jazda o štvrtej?“

„O štvrtej. No hej, mohla. Tak o štvrtej pred fakultou.“

„Tak zatiaľ.“

Nemohol som tomu uveriť. Tol'ké šťastie ma postihlo v tento deň. Našiel som inštruktora a hneď zajtra mám skúšky. Nemusím teda na nich čakať ďalšie dva týždne, alebo koľko. Šliapal som sem štyri kilometre z jedného konca mesta na druhý ako totálny vôl, ale vyplatilo sa. Spotil som sa jak hovädo, najedol som sa prachu a splodín, ale stálo to za to. Vyplatilo sa všetko to úsilie a námaha pri hľadaní. Tak mi odľahlo. Vážne som si už myslel, že ten inštruktor skončil s autoškolou a kdesi sa zatajuje. Chvalabohu to tak nebolo.

Naspäť sme už ani v najhoršom sne neplánovali ísť peši. Pozreli sme, kedy nám ide 43. O päť minút. Zistil som, že nejde cez Strieborné, ale cez Slobody!!! No čo už. Trochu sme sa prešli. Zrazu sa pri nás zjavil Dano, či jak sa volá. Je dejepisár a má s nami spoločných niekoľko predmetov. Bol s nejakými ženami. Úsmev od ucha k uchu. Vravel, že bol liezť po nejakých skalách. Svedčili o tom aj laná a skoby trčiace z jeho ruksaka. Juro povedal, že my sme tu v týchto končinách boli za nejakým kšeftom. Stále žil v tom, že je to jak Palp Fikšn. Teda Pulp Fiction.

Prišla 43. Nasadli sme. Vystúpili sme na Námestí Slobody a čakali na jednotku respektíve 34, 35, 36. Nastúpili sme do jednej z nich. Na ďalšej zastávke pristúpil Maťo (áno, ten, čo mi odporučil robiť vodičák v autoškole Kryštof). Mal tiež tú istú hodinu, čo my.

Vstúpili sme do školy a šli na tú hodinu. Mali sme ju s Mr. Crowleym, ako familiárne nazývame toho profesora (je to podľa piesne od Ozzyho Osbourny, pre neznalých anglickej heavymetalovej scény začiatku 80-tych rokov).

Hodina skončila podstatne skôr a tak som podstatne dlhšie čakal, kým odbijú štyri. Inštruktor bol výnimočne presný. Nasadol som do auta. Povedal, že ideme na Nový svet. Tam nastúpili nejakí chlapi. Inštruktor prikázal, že mám ísť do Harmanca. Tam tí chlapi vystúpili. Zastali sme pred domom, ktorý opravovali. Bola tam taká ženská, ktorá im nadávala a zároveň sa rehotala. Oni sa rehotali tiež. Čakal som tam asi pätnásť minút, keď z domu vystúpili iní chlapi a nasadli do auta. Zasa sme šli na Nový svet. Tam vystúpili. Znova som čakal pätnásť minút. Nastúpila tá žena, čo som ju videl v ten deň za volantom, keď som šiel doobedu za inštruktorom. Vyplnulo, že ona má zajtra tiež skúšky. Bola to asi jeho známa, alebo čo.

Konečne sme šli do mesta. Zamierili sme najprv na poštu, aby som si kúpil kolok potrebný k opravnej skúške. Inštruktor sa na do mnou zľutoval a povedal, že za jazdu nemusím platiť. Šli sme potom k obchodnému centru Európa, kde tá žena vystúpila. Jazdil som polhodiny po meste a vrátil sa k Európe. Tam opäť nastúpila a rozprávala sa s inštruktorom o lote. On ju totiž poslal podať loto, no ona to nejako poplietla.

Šiel som sa pozrieť na miesto, kde mala byť skúška. Potom som už smeroval ku škole. S inštruktorom som sa dohodol, že ma bude čakať o pol ôsmej aj s autom pri Lidli. Šiel som na večeru. Potom na svoj intrák na Fončordu.

Na druhý deň ráno som mal namierené k Lidlu. Bol som pri ňom už o 07:25. Už z diaľky som videl modrú felíciu. Sedel v nej inštruktor a tá žena. Keď ma videl prichádzať, vystúpil z auta.

„Dnes na skúšku nemôžeš ísť.“

„Čo? Prečo?“ ostal som zaskočený.

„Zabudol som tvoju zdravotnú prehliadku v učebni a nemám od nej kľúče. Viem, viem, je to moja vina. Fakt ma to mrzí.“ Vyzeral, že ho to tiež fakt trápi. Nevedel som posúdiť, či to hral, alebo ho to takisto štvalo. Ako je to u väčšiny ľudí, vec, ktorá sa netýkala priamo jeho, mal najskôr u prdele. Ale hral verne, že nemá.

„A čo mám teraz robiť?“

„No tak pod' na tú skúšku, možno skúsím prehovoriť policajta, že mu tú zdravotnú prehliadku dám dodatočne. Ale pochybujem, že ho presvedčím. Alebo mu poviem, že si odcestoval a dá ti možno do dvoch týždňov náhradný termín.“

„Ja už som si myslel, že to budem mať za sebou a zase mám čakať...“

„Ja viem, viem, že je to moja chyba. Prepáč. Tak pod'. Možno sa bude dať niečo robiť, ale fakt neviem, či ho presvedčím.“

„Nie. Dobre. Tak ja počkám ešte tie dva týždne.“

„Dobre. Ja sa ešte ozvem. Daj mi svoje číslo.“ Nadiktoval som mu ho.

„Fakt ma to mrzí.“

„Čo už,“ zaškrípala som zubami a prebodol ho pohľadom. Videl som, ako ten nepríjemný pohľad cíti. Chlap zmizol v aute a auto zmizlo v diaľke. To už fakt nebolo možné. Bol som psychicky pripravený na tie posraté skúšky. To je taký... ten inštruktor. Mysľou mi prebleskovali vulgarizmy najhrubšieho zrna. Zdalo sa to až príliš jednoduché. Prídem za ním domov a aká náhoda – akurát zajtra skúšky. Určite to bolo tak, že bol prekvapený, že ma tam po dvoch mesiacoch zrazu vidí, tak mi povedal, že sú zajtra skúšky. Možno aj naozaj boli, ale ma na nich neprihlásil. Nemal kedy. Keď som mu vtedy v auguste volal, či by skúšky nemohli byť skôr, on mi povedal, že skúšky sú o dva týždne, ale už je neskoro, aby ma na ne prihlásil a teraz sa uňho znenazdajky zjavím a okamžite som bez problémov prihlásený na skúšky. Neveril som ani tomu, že ďalšie skúšky budú od dva týždne. Zvykol som už brať všetky jeho vyjadrenia s rezervou.

Nasratý jak delo (ako už toľkokrát predtým a toľkokrát potom) som šiel do školy. Kvôli údajným skúškam som vymeškal proseminár. Boli na ňom len traja ľudia. Vyučujúci bol nasratý, že mu prišlo toľko málo ľudí a tak tí, čo neprišli, mali za úlohu napísať seminárku. Paráda. To som mal však úplne v riti. Vrcholne ma sral vodičák ťahajúci sa ako sopeľ z nosa sedemročného decka. Znova (ako už toľko krát predtým) som sa to snažil pustiť z hlavy, aby ma to neprenasledovalo na každom kroku ako nočná mora.

Nie som si teraz istý, či to bolo 12. alebo 19. 10., je to v konečnom dôsledku jedno. Skrátka v niektorý z týchto dní som sa vybral do Nového sveta. Znie to tak poeticky: cesta do Nového sveta. Poetické to však nebolo. Čakal som prozaickú odpoveď. Tá aj prišla. Inštruktor povedal, že sa mu ešte z polície nezvali. Ja som prikývol a odišiel. Nebol som z toho sklamaný, keďže som to čakal. Hlavný účel mojej návštevy bol, aby inštruktor náhodou nezabudol, že som TU. Nezostávalo mi nič iné, ako čakať.

Znova som za ním šiel 2. 11., na pamiatku zosnulých. Keď sa otvorili dvere a v nich sa objavil on, povedal, že akurát sa chystal na políciu. Aká náhoda. Akurát, keď som prišiel. No povedzme, že to bola pravda. Sadli sme do auta a vybrali sa na tú políciu. Zastavil pred budovou a vošiel dnu. Vrátil sa po pätnástich minútach s tým, že žiadny z kompetentných policajtov tam nebol. Uistil ma však, že do dvoch týždňov tie skúšky určite budú. Vedel som, že to tak nebude.

11. 11. do Banskej Bystrice zavítal Syky. Oslávili sme spoločné meniny, na ktorých sa zúčastnili aj Juro a Tomáš. Aspoň trochu som pustil ten vychcaný vodičák z hlavy.

17. 11. bol utorok a bol to štátny sviatok, v pondelok bolo dekanské voľno. V stredu a štvrtok poodpadávala kopa hodín. Povedal som si, že sa mi neoplatí chodiť do školy a tak som ostal celý týždeň doma. Na pondelok 23. 11. som si naplánoval ďalšiu návštevu inštruktora. Bolo mi to už trápne, ale čo narobím. Keď to nebolo trápne jemu...

Keď som tam šiel, bol som rozhodnutý, že už treba konať rázne. Znova vravel podľa očakávania, že z polície sa mu ešte nezvali. Ja som však už nemienil nechať ďalej so sebou kývať. Zvýšeným hlasom som mu hovoril, že odvtedy prešli už dva mesiace.

„Prvú skúšku som mal 1. 6. a druhú v polovici júna. Neverím, že teraz to trvá tak dlho.“

Čosi tam tliachal, nevedel, čo má povedať. Splietal, že majú všetci dovolenku, či čo.

„Čože? Všetci majú dovolenku? Tretiu skúšku musím urobiť do pol roka od tej prvej. Ja som v Banskej Len do 15. 12.“

Ubezpečoval ma, že v krátkom čase už budú tie skúšky, ale ja už som mu neveril ani slovo. Neveril som mu ani nos medzi očami. Šiel kdesi do mesta, tak ma zobral na aute. Keď som pri škole z neho vystupoval, povedal som mu, nech mi dá číslo na nový mobil. Mal som ho to pýtať už dávno. Keď mi ho nadiktoval, tresol som dvermi a zamieril do školy. Povedal mi, že do troch dní sa mi ozve, že ja mu nemám volať. Vedel som, že sa bude zase vyhovárať. Bez ohľadu na to som musel konať rázne. Tá skúška musela byť čo najskôr, pretože som ju nechcel mať, keď bude sneh (zatiaľ ešte nebol). A ako som už spomínal, v Banskej Bystrici som bol len do 15. 12., kedy končil semester.

Ako prvé som volal na políciu, či má ten inštruktor vôbec licenciu. Vrcholne som o tom totiž pochyboval. Ukázalo sa však, že má. V stredu večer som prišiel domov z intráku. Trojdňový limit, kedy sa mal ozvať, vypršal. Hneď vo štvrtok ráno som povedal mame, nech mu zavolá. Ja už som mu nechcel volať, lebo určite by sa zasa vyhováral. Mama mi povedala, že keď to zdvihol, bol zaskočený a nevedel, čo povedať. Vysypal zo seba, že skúšky sú dnes a zajtra ráno. Mama mu povedala, že teraz nie som v Banskej Bystrici. On jej na to, že skúšky budú aj v pondelok a že ešte zavolá. Ani teraz som mu neveril ani slovo. Bol som presvedčený, že to povedal len tak, lebo nevedel ako reagovať. Celé dva mesiace neboli žiadne skúšky a teraz sú zrazu naraz tri. Tak to bilo do očí, že by to aj slepý videl

Ja už som bol úplne bezmocný. Nevedel som, čo robiť. Vravel, že ešte zavolá, no tomu som veril asi tak, ako keď niekto povie, že Bratislava je hlavné mesto USA. Už som na to nemyslel.

O to viac ma prekvapil telefonát v sobotu večer. Vravel, že skúšky budú o ôsmej ráno v pondelok. Ja som sa pýtal, či nie je nejaký iný termín, o deň, alebo o dva neskôr. Mali sme totiž v tom čase nemčinu a za neúčast' bolo FX. Inštruktor povedal, že to je posledný možný termín. Tak som napokon súhlasil. Čo iné mi zostávalo. Ešte som sa s ním dohodol na jazde v nedeľu poobede.

A tak som musel nastúpiť na autobus do Bystrice už v nedeľu pred obedom. Na intráku som bol o pol tretej. O trištvrte mi volal, že bude trochu meškať. Tak som nešiel pred Billu o tretej, ale tri pätnásť. Čakal som tam. A čakal. Bolo už niečo po pol a on stále nechodil. Začalo sa už stmievať. Konečne som uvidel modrú felíciu. Šoférovala ju nejaká staršia žena.

Auto zastalo a otvorili sa dvere. Tá ženská však nevystúpila hneď, ale ešte desať minút sa vykecávala s inštruktorom. Konečne vystúpila a ja som si sadol do vyhriateho auta. Vyrzil som. Inštruktor povedal, že tá žena už desaťkrát vyletela na skúškach. Povedal mi tiež, že túto jazdu už nemusím platiť, lebo je to jeho chyba, že som musel tak dlho čakať na opravnú skúšku. Zaplatím iba za opravnú skúšku. Odjzdil som si jazdu a vrátil sa pred Billu. Spýtal som sa ho, či by som nemohol mať zajtra jazdu pred skúškou. On prikývol. Tak teda o pol siedmej pred Billou.

Líhal som si do postele vyrovnaný a bez stresu. S pocitom, že ma už nič nemôže prekvapiť. Ani to, žeby tá skúška náhodou zase nebola. Snažil som sa mať čistú hlavu, na nič nemyslieť.

4.

Ráno 30. 11. 2009 bolo ako každé iné. Spravil som si čaj, zjedol resanku a umyl zuby. O pol siedmej som už bol pred Billou. Prešlo päť minút. Desať. Prišla mi SMS od inštruktora, že bude meškať. Už bolo takmer sedem. Bola mi zima a bol som vrcholne nasratý. Už som mu chcel volať, keď zjavila modrá felícia.

Najprv som trochu jazdil po meste. Potom sme šli k SOU. Povedal, že v učebni má nejaké papiere. Zastavil som pred učebňou. Povedal, že ide zohnať kľúče. Zmizol za rohom. Začal

som mať zlý pocit, že niečo nie je v poriadku. Že to neskončí dobre. Moja predtucha sa naplnila. Keď sa vrátil, povedal, že nikde nemôže zohnať kľúče od učebne. Splietal čosi, že nejaká sekretárka, čo ich má, je na dovolenke a ani druhý človek, čo ich má, tu tiež nie je. V učebni bola tá zdravotná prehliadka. Povedal, že bez tej prehliadky ma nepustia k skúške. To už som sa neovládol a vybehol som naňho, čo ja mám teraz robiť, ako je to možné, že také niečo sa mu môže stať druhýkrát a po dvoch mesiacoch. On mi na to, čo má teraz robiť, že má vypáčiť dvere, alebo čo. Povedal, že mám nastúpiť do auta a ísť, že možno na niečo príde.

Šli sme po meste. Tie minúty boli najzúfalejšie minúty môjho života. Vravel, že mi vráti polovicu peňazí, ktoré som mu dal za vodičák.

„Mne nejde o nejaké peniaze. Ja som si myslel, že to budem mať dnes za sebou, že už budem mať pokoj a teraz toto...“

Keď som si pomyslel, že budem musieť prežiť všetko toto ešte raz, prišlo mi až zle. Kvôli posratým papierom, ktoré on nie je schopný s predstihom vyzdvihnúť, mám robiť odznova celý vodičák?!

„Ja viem, je to moja chyba,“ opakoval sa už po stý raz ako obohratá platňa, „tak ja ti vrátim všetky peniaze za vodičák.“

„Ale ja nechcem peniaze, ja už chcem mať urobený vodičák.“ Pomaly som tam naňho až ziapal.

„Možno ho presvedčím, toho policajta, že ten papier mu donesiem neskôr.“

Ja už som nevrvavel nič. Len som škripal zubami ako mlynskými kameňmi. Zastavil som pred poštou. Inštruktor musel kúpiť kolok. Kolok, ktorý som mu dal pred dvomi mesiacmi totiž stratil. Ako ináč. Aj na tento som mu musel požičať. Tvrdil, že mi to vráti.

Keď sa vrátil, povedal som mu, ba až úpenlivo som ho prosil, nech tomu policajtovi povie, že je to jeho vina, že nemá ten papier, ja za to nemôžem. Nech urobí, čo sa dá, aby ma pripustil k tej skúške. Povedal, že urobí, čo sa bude v jeho silách.

Blížili sme sa k autoškole, kde sa mali konať skúšky. Bolo čosi po ôsmej. Policajt tam ešte nebol. Vtom inštruktorovi svitlo, že má známu lekárku. Tá by mi mohla vypísať to potvrdenie o prehliadke. Sadli sme do auta a zamierili tam. Šoféroval on. Sestrička mala najskôr výhrady, že tam nemám kartu a podobne, ale napokon inštruktora pustila k doktorke. Tá to vypísala. Zaplatil jej a šli sme nazad. Povedal mi, že keďže to bola jeho chyba, ja nemusím platiť nič. Jeho chyba? To fakt? Neverím.

Šli sme späť najrýchlejšie ako sa dalo. Akurát, keď sme prichádzali k autoškole, prichádzal tam aj policajt. Vyčítal inštruktorovi, ako je možné, že sme prišli až teraz. Mali sme tam sedieť už o ôsmej. Inštruktor mu povedal rovno, že sme boli pre doklad o prehliadke, lebo tú starú má zamknutú v učebni. Policajtom sa asi neoplatí klamať.

Policajtovi sa to najprv nepáčilo, krútil nosom, ale nakoniec povedal, že tamto staré potvrdenie mu musí v priebehu týždňa čo najskôr priniesť. Takže s papiermi to bolo ako tak v poriadku. Zľahka, ale skutočne iba zľahka som si vydýchol, lebo ani zďaleka som nemal vyhrané. To najťažšie som mal pred sebou.

Vošli sme dnu. Inštruktor tam čosi povypisoval. Povedal, že ideme pre druhého policajta. Nasadli sme teda do auta a zamierili k polícii. Inštruktor vystúpil z auta a vošiel do budovy. Zanedlho sa vrátil.

„Policajt za chvíľu príde.“

„Ešte stíham ísť na záchod?“

„To stíhaš.“ Tak som teda vošiel do budovy polície a zamieril k záchodom. Po vykonaní potreby som sa hneď cítil lepšie. Vyšiel som von.

„Ty si narodený 23. 8., nie?“ spýtal sa ma inštruktor.

„No, som.“

„Moja mama, aj moja súčasná priateľka sa narodili tiež 23. 8.“

„To vážne?“

„No. To musel byť osud.“

„Hm.“

Vyšiel policajt. Bol to ten istý, čo aj v predchádzajúcich dvoch prípadoch. Tak hádam do tretice to už vyjde. Sadol do auta a povedal mi, že môžem ísť. Naštartoval som, zaradil spiatočku a vycúval. Jazdil som opatrne, dával si pozor na značky i rýchlosť.

„To je už váš tretí termín?“ opýtal sa policajt.

„Áno.“

„Druhú skúšku ste mali kedy?“

„V polovici júna.“

„A prečo máte tretiu skúšku až teraz?“ Namiesto mňa odpovedal inštruktor, že je to tak trochu aj jeho vina. Dostali sme sa na hlavnú cestu smerujúcu na Zvolen. Policajt mi povedal, aby som sa otočil. Tak som sa otočil. Šiel som podľa jeho pokynov, až kým sme sa nedostali na parkovisko pred autoškolu. Celá jazda trvala len asi desať minút.

„Tamto zaparkujte medzi tie autá,“ povedal policajt. Medzi nimi bol priestor aj na dve autá, tak som šiel čo najkrajnejšie k jednému z áut.

„Tak a skončili ste,“ povedal policajt.

„Čo? Prečo?“ bol som ako ochromený paralyzátorom. Nechápal som, čo sa deje.

„Pán inštruktor teraz ako otvorí dvere? Veď ste desať centimetrov od toho auta.“

Začal som cúvať, panikáril som. Inštruktor stúpil na brzdu.

„Podťe von.“ Vytackal som sa z auta. Nohy akoby mi zdreveneli. Akoby som celý zdrevenel.

„To akože som skončil?“ pýtal som sa inštruktora, „kvôli takej blbosti? Prosím vás, skúste ho prehovoriť.“ Celý som sa triasol. Kráčal som do tej autoškoly ako na popravu. Vošiel som do miestnosti. Policajt mi povedal, že si mám sadnúť. Tie sekundy, keď som nevedel na čom som, či som to spravil, alebo nie, mi pripadali ako roky.

„Tak urobil som to?“ ledva som šepol.

„Musel som privrieť nie jedno, ale štyri oči.“

„Ďakujem. Ďakujem veľmi pekne.“

„Aj máte za čo,“ pozrel na mňa policajt prísne.

Tak som to spravil. V tej chvíli mi to však absolútne tak neprišlo. Neuvedomoval som si to. Bol som ako omámený. Ako keď futbalové mužstvo vyhrá ligu majstrov. Rozhodca odpíska koniec, všetci vybuchnú v explóziu radosti, všetci sa radujú, ani nevedia prečo. V tej chvíli im to vôbec nedochádza, až oveľa neskôr. Mal som podobný pocit.

Podpísal som nejaké papiere a spolu s inštruktorom vyšiel von. Nemohol som tomu uveriť. Nervy som mal po dnešku na sračku. Na to, čo som prežil v priebehu troch hodín, aby mal človek nervy fakt zo železa.

„Tak gratulujem,“ podal mi ruku inštruktor.

„Ďakujem.“ Vošli sme do auta.

„To bolo dnes teda,“ usmial sa, „ale aspoň budeš mať na čo spomínať.“

„To teda budem.“

Zastavili sme pred školou. Ešte predtým sme však skočili na Nový svet, kde mi inštruktor vrátil peniaze, ktoré som mu požičal na kolok.

„Ja by som mal tie papiere odovzdať na polícii do štvrtku,“ povedal inštruktor, „potom si už môžeš ísť vybavovať vodičák.“

„A kde konkrétne na polícii sa to vybavuje?“

„Na prvom poschodí. Na konci chodby. A nezabudni si zobrať sedem eur na kolok.“

„Dobre. Takže v pondelok by mali byť určite tie papiere na polícii.“

„V pondelok tam už určite budú.“

„Tak ďakujem,“ povedal som mu (aj keď neviem za čo, ale zo slušnosti sa patrí) a šiel som do školy.

Ak by si niekto myslel, že týmto sa všetko skončilo, tak je na veľkom omyle. Je logické, že keďže toto nie je posledná strana, nemôže byť ešte koniec.

Tak teda, bol som neskutočne rád, že som to spravil. Spadol mi obrovský balvan zo srdca. Hneď som volal domov, aby som rodičom oznámil tú správu. Radovali sa rovnako ako ja. O výsledku som informoval aj spolužiakov, ktorí mi hneď gratulovali.

O týždeň na to lialo ako z krhly. Hneď po nemčine som sa vybral na políciu vybaviť si vodičák. Šiel som na prvé poschodie. Chvíľu mi trvalo, kým som sa zorientoval. Napokon som to našiel. Cez presklené okienko na dverách som videl, že úradníčka tam nikoho nemá. Otvoril som dvere a spýtal sa, či môžem vojsť. Ona odvetila, že má prácu. Vyšiel som teda na chodbu. Hneď vedľa som si kúpil kolok a čakal.

Konečne ma zavolali dnu. Sadol som si. Ešte predtým, než som tu šiel, mal som zlý pocit, že inštruktor tie papiere na políciu ešte nepriniesol. Nebol to pocit, bol som si takmer istý. Povedal som jej svoje meno a dal občiansky. Ona sa pozrela do počítača. Potvrdila moje obavy. Ten človek tie papiere fakt nepriniesol.

Vyšiel som odtiaľ a okamžite mu zavolať. Ozval sa nejaký cudzí hlas, ktorý povedal, že Lajo tu momentálne nie je.

„A kedy tam bude?“

„Tak za polhodiny.“

„Dobre. Tak zavolám za polhodiny.“ Tento človek, tento inštruktor ma nasieral tak, ako nikto. Toto už nie je možné. To je neskutočne nespoľahlivý človek. Toto je nekonečný príbeh, tento posratý vodičák. Hlavou mi začalo prebleskovať – čo keď tie papiere stratil, čo keď ich nemá. A ja už toľký krát kvôli sk**veným papierom nedostanem vodičák. Hruď mi zvierala úzkosť. Bolo mi z toho všetkého zle. Toto snáď nikdy neskončí.

Kráčal som smerom k škole. Cestou som stretol kamarátov. Chvíľu som sa s nimi rozprával, dal si cigu (fakt som ju potreboval) a šiel ďalej. Zamieril som do jedálne a dal si obed. Keď som odtiaľ vyšiel, zavolať som mu. Nedvíhal. Žlč mnou kypela potokmi.

Prišiel som na Fončordu, na intrák a asi po hodine som mu zase volal. Nič. Po pätnástich minútach mi zavolať on.

„Prečo ste na políciu nepriniesli tie papiere?“ nepustil som ho k slovu.

„Viem, je to moja chyba (bože, to už sa nedalo počúvať). Mal som kopu roboty. Hneď zajtra ráno to tam prinesiem.“

„Ja idem vo štvrtok domov. Keď pôjdem na políciu vo štvrtok ráno, už to tam bude?“

„Bude to tam. Zajtra to tam prinesiem.“

„Určite?“ zvýšil som hlas.

„Určite.“

Na tom človeku ma najviac vytáčala bezmocnosť. Keď vám čosi povedal, neostávalo vám nič iné, len uveriť, že to tak bude. Toľkokrát som pri ňom už-už vyskočil z kože, ale s maximálnym sebazaprením som sa ovládol.

Vo štvrtok ráno som sa opäť vybral na políciu. Bol som skeptický, no v kútiku duše som veril, že tie papiere tam už budú. A chvalobohu aj boli. Nesmierne sa mi uľavilo. Tie papiere boli posledná vec, ktorá stála v ceste môjmu vodičáku. Skutočne som sa veľmi bál, že inštruktor ich stratil, alebo čo a celé moje úsilie je v hajzli. Našťastie všetko dobre dopadlo.

Sadol som si do kabínky, od fotili ma a podpísal som nejaké papiere. Spýtal som sa, kedy sa môžem zastaviť pre samotný vodičák. Povedali, že mi príde SMS, v ktorej bude uvedené, že si ho môžem vyzdvihnúť. Bude to asi tak za desať dní. Ja som im povedal, že nie som odtiaľto, ja tu iba študujem a budem tu len do budúceho štvrtka. Oni len pokrčili plecami.

Vyšiel som na ulicu. Krásny pocit. Tak si pre ten vodičák pôjdem na otočku pred sviatkami. Čo už. Hlavne, že ho už mám. Teraz som si bol už stopercentne istý, že ho mám, keďže to už nezáviselo od inštruktora, ale od ľudí na polícii.

A potom prišiel 13. december. Bola to nedeľa. Šli sme do kostola. Otec akurát otváral bráničku, keď povedal, že sa ide pre istotu pozrieť na psa. Šiel k jeho búde. Nebol tam. Začali sme ho hľadať. Najprv po dvore, potom mimo neho. Ja som vyšiel do poľa za domom, otec na ulicu. Nikde nič. Potom vyšla z domu mama a pýtala sa, čo sa deje. Bola chorá a nešla do kostola, preto bola vnútri. Tak sme ho hľadali traja. Bezvýsledne. Po psovi ani stopy. Akoby sa vyparil. Pozorne sme poprezerali celý plot. Nemal kadiaľ ujsť. Žeby ho niekto ukradol? Možné bolo všetko.

Potom mama vytiahla auto z garáže. Povedala, že sa ide pozrieť smerom k Odorínu. Sadol som k nej. Rozmýšľal som, či nemám šoférovať ja, ale napokon som si povedal, že nie. Otec šiel hľadať do dediny. My sme vyrazili do Odorína. Šli sme pomaly, aby sme ho videli. Ja som otvoril okno a vyziaľoval jeho meno. Keď sme vchádzali do Odorína, šlo oproti nám policajné auto. V Odoríne sme sa otočili a zamierili nazad.

Keď sme z neho vyšli, videli sme, ako na ceste smerom do Danišoviec stojí to policajné auto. Ani vo sne mi nenapadlo, že tu zastane. Mysleli sme, že ide do Danišoviec. Ono tam však stálo a zastavovalo autá. Vedeli sme, že je zle. Mama totiž nemala pri sebe vodičák, ani doklady od auta. Keď idete hľadať psa, aj to iba na družstevnú cestu, neberiete si sebou také veci. Nemali sme zapnuté ani pásy. Boli sme príliš blízko nich, aby sme si ich stihli dať. Stále tu však bola iskierka nádeje, že nás nezastavia. Iskierka zhasla. Stáli sme tam asi dvadsať minút, kým nám, teda mame, dali pokutu šesťdesiat eur. Potom nás pustili. Stratil sa nám pes a ešte aj toto.

Bolo to ako zlý sen. Najdôležitejšie však bolo, že ak by som šoféroval ja, úplne by som prišiel o vodičák! Oficiálne som ho totiž ešte nemal, keďže bol ešte vo výrobe. Mal som neuveriteľné šťastie.

Prišli sme domov a tam – pes. Otec ho našiel v dedine. Nervy zase na dranc. Zaplatili sme síce pokutu, ale mali sme psa a hlavne – môj vodičák. Uvedomil som si, že som po tejto ceste jazdieval s dedom aj s mamou, keď som sa učil jazdiť. Raz šli policajti oproti nám. Keby ma zastavili vtedy, vodičák by som tak skoro nevidel.

Ešte v ten večer som cestoval do školy. Nasledujúci týždeň v škole prebiehal vcelku normálne. Bolo pár písomiek, keďže to bol posledný – zápočtový týždeň.

17. 12. ráno. Ráno ako každé iné. Napustil som vodu do kanvice, umyl sa, zapol mobil a tam najkrajšia esemeska, ako kedysi spievala Monika Zázrivcová, či jak sa volala. Stálo tam nasledovné: „(MV SR) Vazeny občan, Vas vodicsky preukaz (DS-JPBB1-091210-003) si mozete prevziat pocas strankovych hodin.“

Preblesla mnou explózia radosti. Hneď som si spomenul na We are the champions od Queenu. Teda predsa to len bolo neobyčajné ráno. Rýchlo som sa obliekol, čosi zjedol, zbalil sa a šiel na políciu. Ponáhľal som sa, aby som stihol predmet Práca s počítačmi. Stál som pred tou kanceláriou asi desať minút, keď ma zavolali dnu. Vyriekol som pamätné slová: „Dobrý deň. Prišiel som si pre vodičský preukaz.“ Dal som jej občiansky. Trvalo to trochu dlhšie, lebo mali nejaké problémy so systémom, či čo. Nakoniec mi však predsa len úradníčka dala do ruky vytúženú kartičku. Podpísal som sa a šiel na počítače.

Bolo to presne desať mesiacov od začiatku vodičského kurzu. A to je koniec. Takto sa robí řidičák snadno a rychle. A ešte jedna vec. Mnohým z vás možno nejde do hlavy, prečo je to Řidičák snadno a rychle a nie Vodičák ľahko a rýchlo. No jednoducho to po česky znie lepšie, aspoň podľa mňa. Das ist alles.